

JUNG KÁROLY HÁROM VERSE

ANABÁZIS, SIRATÓ

Ott pontosan tudtam: az aranyág révül
Először sátrában — pompája aranyesőnek,
Később rügyet bont a hársfa, majd nőnek
A mályvabokrok; s maga a tölgy is végül.

S mint egy gépház, olyan lett itt a lét.
Olajos tengelyen kúszik itt az este,
Kúszik át a kertbe, s a virágok teste
Lehajlik terhétől: tetemét befedi a sötét.

Mibe került, mibe, ez a zajos anabázis?
S mibe majd az újabb, ami biztos, a másik?
Ha elhagyatnak nők, gyerekek, falak,

Halott barátok, s akik már alszanak
E komor időben; s minden, ami kint ázik
Az esőben. Íme végül a végső anabázis!

CHRISTIANA INTERPRETATIO

Ez a kapitálist megelőző szigorúság,
Ez a márványba vetett hit,
Ez a maradék fríz,
MELYET ÖROKLÉTRE,
De legalábbis évezredekre terveztek,
Hogy adhatta meg magát
Mohák, füveknek, tapadó zuzmónak?

Vagy egyszerű a válasz:
 Mégis a túlélő a győztes?
 A köveken vagy kövekben
 Átsüvöltő mindenható szava?
 A márványt karjába kapó szederinda?
 Vagy csak az, hogy ott,
 A jól belátható parton,
 Mégis látjuk az akhájok hajóit?
 Mi a válasz, nagyleleményű barátom?
 Vagy csak a dalnok,
 A Világtalan fordította
 Felénk széljárta koponyáját?

VIS INERTIAE

Vonuljatok csak, vonuljatok, hadfiak!
 Kardomat, vértemet én már nem lelem.
 Minden szó mögött tátong a kárhozat:
 Nyomunkban a ringyó: a történelem!

Ki kurta élete során — a férfikor delén —
 Csak holtakkal társalog, hagyva a mát
 Jobb időkre — menedékül — magát
 Élők közt nem leli; rájön hát szegény,

Nagy elmeél híján is: az elveszett kő
 A főpásztori fővegen, mit hiánya indokol,
 A haza jelenében, s később sem lelhető

Már meg, siratni balgaság. Válasz bárhol
 Lappanghat, mondjuk a ropogó, égő tető
 Alatt; közben fölötted lezuhan a jászol.